

Újpest-Belsőváros

2004. 03. 21.

Juhász Emília

A KIRÁLY ÉS A KIRÁLY ENGEDÉLYE

Lectio: Neh 2,1-10.

Alapige (textus): Neh 2,8b.

És megadá nékem a király, az én Istenemnek rajtam nyugó jó kegyelme szerint.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Köszönjük azt Neked, hogy úgy jöhetünk Eléd mint hatalmas Úrhoz. Köszönjük, hogy szeretetedet Jézus Krisztusban megmutattad, Aki a királyok Királya, Aki utat készített Hozzád, és hogy ezért elért a füledbe a mostani könyörgésünk is. Köszönjük azt, Urunk, hogy Te tudsz bennünket úgy kivonni ebből a világból, hogy tényleg tudjuk Rád figyelni. Látod, hogy az ördög azon van most is, itt is, hogy elvegye a figyelmünket Rólad, hogy a Te Igéidre ne figyeljünk, ne tudjuk befogadni, ne tudjuk elfogadni. Urunk! Munkálkodjál a Te Lelked által! Mutasd meg a Te hatalmat, plántáld a szívünkbe az Igét. Köszönjük azt, Urunk, hogy még a bűneink sem választanak el tőlünk, hanem azokat megvallhatjuk most, és letehetjük, hogy ne legyen akadálya az igehallgatásunknak. Dicsérünk azért, hogy minden bűnünkre Jézus Krisztusban van bocsánat, mert Ő eleget tett tökéletesen minden bűnünkért. Urunk! Áldd meg most ezt az órát, Rád figyelésünket! És áldd meg szerte az országban a Te Igédet, ahol hirdették most!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem. (Jel 3,19-20.)

Igehirdetés

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt vasárnap az imádkozásról szólt hozzánk az Ige Nehémiás története alapján. Tudjuk róla, hogy ő Artaxerxes király pohárnoka volt Susán várában. Zsidó férfi, akivel ott volt Isten idegenben is. A fogság letelte után vagyunk, a zsidók közül voltak már, akik hazatértek Isten indítására. Azonban az új élet, az otthon felépítése nehezen ment, mert kevés volt az emberi erő, a lelkesedés hozzá.

Nehémiás tartotta a kapcsolatot az otthoniakkal. Így kapja folyamatosan a híreket, hogy nagy a nyomorúság és gyalázat Jeruzsálemben. Nehémiás ezt magára veszi: böjtöl, imádkozik, bűnbánatot tart, megtisztítja magát, és várja Istentől a megoldást, hogy Ő mutasson utat, hogy hogyan tovább, mi az ő dolga.

Így imádkozott – ez volt az utolsó igevers a múlt vasárnap: „... *adj, kérlek, jó szerencsét most a te szolgálódnak, és engedd, hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt.*” (1. rész 11. vers.) Így ért véget az ő imádsága.

Nehémiás tehát felvette a terhet, nem a maga jóléte, boldogulása volt fontos neki, azt már biztosította. Biztos volt a maga életében, hogy jó kezében van, a király mellett van. Komolyan veszi azt, hogy hordozza az otthon maradottaknak a sorsát. Úgy veszi magára ezt a terhet, hogy ugyanakkor Istenre teszi át. Mert hiszi azt, hogy Istennek gondja van rá.

Ott van az az újszövetségi Ige, – mindannyian ismerjük – hogy „*Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok.*” (1 Pét. 5.7.) Nehémiás itt már élte ezt az Igét, készen állt, nyitottan figyelt arra, hogy Isten hogyan felelt az ő imádságára, mit készített el neki, hogyan adja meg az utat, hogy adja meg ezt a *jó szerencsét*, amiért imádkozott. Mert Isten olyan Isten, aki mindig felel a mi imádságainkra! Van füle, mindig hallja, mindig meghallgatja, hogyha Hozzá kiáltunk.

Bár nem árt itt figyelni azért az időre sem. Nem tudom, ki az, aki emlékszik, hogy a múlt heti Igénk milyen hónapban játszódott, és most milyen hónapról olvastam. Utánanéztem, hogy kb. ez 4–5 hónapot jelentett, hogy annyi idő telt el közben: az imádság és annak teljesülése

közben. Szó sincs arról, hogy Nehémiás türelmetlenkedett volna. Eltelt ez a 4-5 hónap, és Nehémiás szívében él ez az imádság, és ez a kérés. Fel van rá készülve, hogy Isten cselekedni is fog, ha elérkezettnek látja az időt. Nem azonnal ront be az imádsága után ezzel a kéréssel a királyhoz, hanem vár. Hiszen tudja, hiszi azt, hogy az időket Isten határozza meg. Az alkalmakat Isten készíti el. Mindenkinék szíve, élete az Ő kezében van. Nehémiás közben teszi a dolgát: ugyanúgy pohárnokoskodik a király mellett.

Itt azt látjuk, hogy adódott a lehetőség. Már nagyon ráterhelődött az otthoniak sorsa. Olyannyira, hogy ez kiül az arcára, az ábrázatára: a szomorúság. Ez lesz a kapcsolópont, mert a király megkérdezi, hogy „Miért vagy szomorú?”.

A főpohárnoki állás bizalmi állás volt, semmi gyanú nem férhetett ahhoz, aki betöltötte. Megtörténhetett volna, hogy a király feldühödik, tehát nem kérdezi, hanem másra gyanakszik, és minden kérdés nélkül azonnal eltávolíthatta volna Nehémiást. Tehát kockázatos volt neki szomorúnak lennie, másként viselkednie, mint annak előtte. Azonban Nehémiás biztos volt az Ő Urában, aki meghallgatta az imádságát.

Először azt olvassuk itt, az Igében, hogy Nehémiás igen félt. De ennek ellenére, hogy ott volt a szívében a félelem, mégis őszinte. Őszintén feltárja a szívét a király előtt, tisztelettel teljesen. Azt mondja, hogy „Az a bajom, hogy hazám romokban van”. És itt jön a fordulat, mert a király visszakérdez, hogy mit kíván. Nehémiás láthatta, tapasztalhatta, hogy Isten jár előtte. Isten ezt a beszélgetést már elkészítette, mert Ő az, akinek a kezében van minden élőnek szíve, minden gondolatot Ő odatérel, ahova csak akar. Még az istentelen embere szívét is, még az istentelen ember gondolatait is, még az ellenszegülőjét is, mert felette van Ő mindenkinék!

Azt olvassuk itt Nehémiásról, hogy még a beszélgetés közben is imádkozik. Tehát nem magában biztos, nem abban biztos, hogy én imádkoztam, most akkor az Isten jön. Nem felfuvalkodva azt gondolja, hogy lám, én kikönyörögtem már ezt az alkalmat, és itt akkor most mindent bele, hanem nagy alázattal van ebben a beszélgetésben. Itt is Istenre figyel. Istentől kérdez, Vele beszél meg, hogy most mit is válaszoljon a királynak. Egy pillanat lehetett ez az imádság, egy fohász, de ott van mögötte az a hónapokkal előtti könyörgés.

Pál úgy tanítja nekünk, hogy „*Szüntelen imádkozzatok.*” (1Thess 5,17.) És itt most látjuk, hogy a gyakorlatban hogyan valósul ez meg, ez a szüntelen imádkozás.

Van, amikor az életünkben ez úgy adatik, hogy hosszabb idő van rá, hosszabb időt kell rászánunk. Egy-egy napunk előtt, vagy a napunk végén, kinek hogyan van rá lehetősége. Van, amikor ez az imádság úgy él

bennünk, hogy munka közben, vagy az utcán, amikor lehetőségem van rá. Teszem a tennivalómat, és egy pillanatra felnézek az Úrra, az én Istenemre, hogy „Istenem, így jó lesz?” „Istenem, hova lépjek, mit tegyek?” „Ez az az idő, amiért könyörögtem?” Mit kérek?

Ígéletünk van nekünk arra, hogy a Szentlélek megadja abban az órában mindig, amit nekünk válaszolni kell. Ad bátorságot vallást tenni. Ad bátorságot arra, hogy kérésekkel is előálljunk. Ez a kétfajta imádság együtt van jelen a hívő ember életében.

Sokan – sajnos – csak úgy gyakorolják az imádságot, hogy egy-egy pillanatban, amikor szükségem van az Istenre, amikor bajban vagyok, segélyhívásként felkiáltok Hozzá. Isten olyan kegyelmes, hogy ezt is meghallgatja az Ő szeretetéből, irgalmából, de jó lenne, ha lennének komoly imádságaink, mint amit az 1. fejezetben is olvastunk. Amikor az egész életünket, vágyainkat, céljainkat Isten kezébe tesszük le. Itt már ezért lehet olyan biztos abban Nehémiás, hogy az ügy Előtte van, és ő is Isten előtt volt. Fohászkodhat, hogy „Légy kegyelmes, hogy el ne rontsam ezt az alkalmat, segíts meg, adj most jó előmenetelt”.

A királyt nem lehetett vártni, azonnal kellett a válasz, és Nehémiás szívében már tulajdonképpen kész is volt a felelet, hogy ezt tudja mondani határozottan, hogy „Bocsáss el engem, hogy megépítem atyáim sírjainak városát”.

Azért egy adag diplomácia is benne van ebben a válaszban, ahogy itt az atyák sírját emlegeti, itt először és utoljára. Többet nem szól az atyák sírjának megépítéséről. A királyoknak ugyanis nagyon fontos volt, hogy ezen a téren minden rendben legyen. Ez is megindíthatta a király szívét, ez is hathatott. Valójában az Úr Isten hatott ezen keresztül is. Nehémiásnak nem a sírok voltak a fontosak, hanem a város jövője. Arra figyel minden idegszálával, hogy Isten azt hogyan mozdítsa elő. Jó időben kért: a király engedékeny kedvében van. Ott van mellette a felesége is. Most már csak a részletek felől tudakozódik a király, hogy „Mikor fogsz visszajönni?” Mert a királynak tetszett, hogy elengedje Nehémiást, és ez nem Nehémiás jó szolgálatainak volt köszönhető, hanem egyedül annak, hogy a nagy Király ezt a kérést már elintézte. Előtte ez már végbement. Itt derül ki az, hogy Nehémiás nem csak imádkozott azért, hanem dolgozott is: kidolgozta a tervet, hogy mire van szüksége a munkához, az elinduláshoz. Már csak felsorolja, hogy: levélre a tiszttartókhöz, levélre Aszáfhoz, a király erdeinek őrizőjéhez, hogy elkezdhesse az építést. Itt van a felsorolás: a templom, a város és a saját háza építése. Ebben a sorrendben mondja a királynak. Nem kéri azt, hogy „Ha majd odamegyek, én legyek a tiszttartó, vagy valami poszt betöltője, hanem az építés előmenetelét kéri. És amilyen

lényeges az imádság, olyan lényeges a dolognak ez a része is: a terv, ami Istentől indult ki. A bátorság, a merészség és nyíltság, amellyel ezt a tervet fel tudta tárnai a király előtt.

Ha ez Istentől van, akkor nincs, ami megállítsa! Ha Istentől van, akkor az meglesz. Ott lehet tervezni. Ott lehet végiggondolni az információk birtokában. Sőt szabad előtte informálódni, hogy jól tudjunk tervezni, és körbenézni, hogy hogyan is lehetne jobb. Hogyan is lehetne hatékonyabban végezni azt a munkát. Nem mondja, nem gondolja azt Nehémiás, hogy „Ó uram, király, majd minden előáll magától”, hanem tudja, hogy ez a „magától” most ő maga, akire Isten ennek a felelősségét terhelte. Hogy nem magától, sült galamb módjára lesz meg: szabad út, építkezésre való fa, hanem azt előbb végig kell gondolni. És ki kell itt, hogy nyissa a száját, ha már egyszer kérdez a király, és megadja ezt a szabad utat, hogy utána intézkedhessen.

Két úton is elindítja a mi gondolatainkat.

Az egyik út, hogy mi is felfelé tekintünk, Isten felé, hogy Előtte tervezzük meg a dolgainkat imádságban. Szabad nekünk Istennel mindent megbeszélni, Őt kérdezni, konkrétan is Őt kérdezni, mielőtt egy útra elindulnánk. Végiggondolva azt az utat. Végiggondolva annak az útnak a nehézségeit, buktatóit is.

Említettem már, hogy Nehémiás szívében ott volt a félelem. Ezt is nyugodtan Isten elé tárhatjuk; minden hiányosságunkat és hiányunkat, a kételyeinket is. Hogy „Istenem, nem vagyok biztos benne”. „Nem tudom, nekem kell-e ezt csinálni, hogyan kell csinálni?” „Kit hívjak segítségül?” „Mire van szükségem, merre menjek: jobbra-e vagy balra?”

Több felszólítás is van az Igében, hogy kívánságainkat vigyük Isten elé hálaadással. Mint ahogyan a kisgyermek is odaszalad a szüleihez, és kér bizalommal. A kisgyermek még nem is képes felmérni, hogy mire van szüksége, vagy hogy meg tudják-e adni neki azt, amit kér. Sokszor úgy kér, mint hogyha a szülők mindenhatóak lennének. De azt tudhatjuk, hogy Isten mindenható! Mindenhova odaér a keze. Nem rövid az Úr keze, és ahogyan az Ószövetségben olvashatjuk, nem süket a füle. (Ézs 59,1.) ráadásul abban is bizonyosak lehetünk, hogy ez az Úr még szeret is, kegyelmes is mihozzánk!

Olyan kegyelmes, hogy az Ő Fiát áldozta fel értünk! Olyan kegyelmes, hogy az Ő Fiában közbenjárónkká lett, Aki ott ül az Atya jobbán, Jézus Krisztus, és terelgeti az Atya elé a kéréseinket. Ehhez a földi királyhoz képest mennyivel több a mi Urunk! Mennyivel jobban szeret! Isten a Fiát adta értünk! Szíveink és gondolataink éppen ezért legyenek Őelőtte! Mert úgy a jó, ha Őelőtte vannak. Akár a reggeli

csendességünkben is szabad megterveznünk az előttünk álló napunkat: végiggondolni, hogy „Istenem, mit is kérjek, mire lesz szükségem ehhez az úthoz”. Ha már tudjuk, hogy mire indított minket a mi Urunk, akkor imádkozzunk a hozzávalókért.

Legszívesebben azt tettem volna tegnap este, hogy felhívok egy pár presbitert vagy gyülekezeti tagot, és kérem őket, hogy imádsággal készüljünk erre az alkalomra, imádsággal gondoljuk végig szükségünket. Én is végiggondoltam, ha most oda állok Isten elé, akkor mi az, amire indít, vagy mi az, amiért nekem most kellene könyörögnöm a gyülekezet érdekében. Mint ahogyan itt Nehémiás nagyon pontosan tudja, hogy mi az ő útja, hova küldi őt Isten. Jó lenne pontosan tudni, hogy mi a gyülekezetünkkel így a terve, vagy mi az én életemben a családommal Istennek a terve.

Ilyenek jutottak eszembe, hogy igen, imádkozzunk a templomunkért. Eszembe jutott a tetőjavítás. Eszembe jutott az, amikor készülődtünk a zárszámadásra, a költségvetésre, hogy hogyan is alakulnak a pénzügyi dolgaink. Szabad Istentől ezt is kérni nagyon konkrétan. Utakat, hogy mindenre legyen elég. Lehetőségeket, hogy nyisson meg zsebeket is akár, vagy pályázati utakat. Mert Neki ez semmibe nem kerül!

Vagy eszembe jutottak a tábori előkészületek. Megmondom őszintén, nekem most a családi tábor van az eszemben: nyolcvanfős tábor, és Isten indítson el embereket, hogy tele legyen az a tábor. Mert nagyon jó lenne, nagy szükség lenne arra, hogy a gyülekezetünkben a családok megerősödjenek. Mert nagy dolog az, hogy a hittanos táborra eljönnek a gyerekek. De ha nincs mögötte család, akkor ha – Isten megadja: – csoda történik a gyerekekkel, megtér és hazamegy, szegénynek milyen nehéz lesz otthon megállnia a hitben! De ha a családok jönnek, és a családok erősödnek meg, akkor ezek a családok erősített bástyákká lehetnek ebben a világban, és a gyermekek is megtartatnak ezek által.

Végiggondoltam a saját életemet is. Biztos, hogy sok minden kimaradt. Szeretném a Testvéreket ilyen gondolkodásra, tervezésre buzdítani az Isten színe előtt. Mert először minden Őelőtte megy végig. Utána majd emberek előtt is végigmegy az, a maga idejében. Könyörögjek úgy, ahogyan azt Nehémiás tette az első fejezetben. Utána pedig bátran gondoljam végig ezt a második fejezetet is, hogy legyen bátorságom, amire az Isten indít, emberek előtt képviselni. Mert hogyha Isten indított rá, akkor az ott is meg fog állni. Amit már a mi Urunkkal megbeszéltünk bölcsen, odafigyelve, akkor bízunk Őbenne, hogy Ő azt a másik szintéren, itt, a földi szintéren is végigviszi!

Imádkozzunk gyermekeinkért, unokáinkért. Eléje visszük őket, az Ő kezébe tesszük le őket, és utána – hiszem azt, hogy – észrevevesszük majd azokat az alkalmakat, amikor a hitünkről beszélhetünk gyermekeinknek: Jézusról vagy a gyülekezetről. Amikor Isten az ő szívüket is erre elkészíti. Akkor nem lesz hiábavaló a bizonyágtétel. Vagy imádkozom egy feladatért, és utána észreveszem azt, hogy ki az, aki ebben segítségül lehet. Mert Isten nála is elvégezte ezt. Nála elhelyezte az ehhez szükséges talentumokat, vagy éppen anyagiakat.

Az emberek nem gondolatolvasók. Megvallom őszintén: én többször jártam úgy saját büszkeségemből, bizonytalankodásból, hogy ezt vártam, hogy találja ki a másik, hogy mire van szükségem. Ne kelljen nekem kérni. Nem elég, ha Istentől kérem, hát nem alázodom én meg emberek előtt. Ez is lehet Isten vezetése, de – hiszem azt, hogy – Isten ezt is meg tudja nekünk adni, hogy ha kell, akkor bátorsággal kinyitni a szánkat, és megmondani, hogy mire van szükségünk, ha kérdezik. Megtalálni mindig így az alkalmas embereket, segítséget. Hihetem, hogyha Istentől kértem, akkor Ő jár ebben elől, aki megcselekszi ezt „*a rajtunk nyugvó jó kegyelme szerint*”.

A király tehát mindent megadott, kegyelmesen. Nehémiás még főembereket is kapott az útra, és lovakat a seregből. Pedig ezeket ő nem is kérte. Az Úr indítására ment. Az Ő indítására kért. Ez nem jelenti azt, hogy ezután minden simán fog menni, mint ahogy itt, az elején. A neheze még hátra volt.

Az is benne volt már ezekben az Igékben, hogy otthon nem üdvívalgással várták, hanem bosszúsággal: ellenség várta, akik eddig örültek, hogy abbamaradt az építés. Most pedig a semmiből jön ez a Nehémiás, aki nem a maga javát keresi, hanem Izráel fiainak javát. Az ellenség éppen erre a hírré aktivizálódik. Belendül, és keresi majd a lehetőséget az elbuktatásra. De ebben a történetben az a nagyszerű, hogy itt még Nehémiás hite is megerősödhetett, az ő elhívása a feladatra. Ahogyan a királynál mindent elintézett, úgy fog Isten ezután is cselekedni még az ellenséggel szemben is.

Isten adjon nekünk ilyen bátorságot az Ő dolgainak a véghezvitelére!

Ámen.

Imádkozzunk!

Dicsérünk és magasztalunk Téged Urunk, Istenünk a Te jó terveidért, a megváltás drága tervéért is, amit véghezvittél a Te Fiadban, Jézus Krisztusban. Köszönjük, hogy Te építed az országodat itt, a földön is, és

bennünk is. Köszönjük ezt a jó tervet. Köszönjük, hogy velünk is terved van: szeretnéd, hogy a Te tanítványaid, munkatársaid legyünk. Szeretnéd bennünk is építeni a Te országodat. Könyörülj rajtunk, hogy így legyen! Urunk! Tisztítsd meg szívünket, hogy abból jó kérések, könyörgések fakadjanak mindig. Bocsásd meg, amikor ezek a kérések földhözragadtak, magunkra irányulnak, és nem a Te országodra, nem a Te Lelkedből jönnek. Dicsérünk azért, Urunk, hogy Te tudod így átformálni a szívünket és kérünk, hogy áldd meg ezt a gyülekezetet imádkozó motorral. Áldj meg bennünket imádkozó szívvel! Köszönjük ezt az ószövetségi történetet, hogy biztosan nem véletlen, hogy mára adtad. Segíts nekünk, hogy gyakorlat legyen ebből az életünkben, hogy mi is így cselekedjünk: ezzel a hittel, ezzel a bátorsággal, Rád tekintve! Így tudjuk harcolni a mi földi harcainkat. Köszönjük, hogy Te minden akadályt félre tudsz tenni: minden hegyet le tudsz alacsonyítani, és minden völgyet feltölteni, hogy a Te utadat elkészíthessék. Urunk! Eléd visszük a gyülekezetünk gyászolóit, a sírókat. Könyörülj rajtuk, és Te töröld fel az ő könnyüket! Te légy velük úgy is, hogy növeld ebben a nyomorúságban a hitüket, hogy Rád találjanak, az örökélet egyedüli forrására. Segíts nekik, hogy aki elment, azt tudják jó kezekben Nálad, hiszen Te vagy a mi bíránk, és Te irgalmas Úr vagy, aki értünk mindent megtettél. Áldd meg, kérünk, a mai napunkat, és az előttünk álló hetet. Add, hogy Veled tervezzünk, s ezt a tervet Veled imádságos szívvel tudjuk végre is hajtani az Úr Jézus Krisztus nagy nevében!

Ámen.